

КАПОСНИЙ ГУМАНОЇД

Несподівано наприкінці навчального року, окрім тематичної атестації з української літератури, на наші й без того вкрай виснажені голови звалився злочасний твір на тему: «Мені тринадцятий минало». Хто б міг тоді подумати, що твір спричинить такі пригоди, від згадки про яких холоде кров у жилах.

Ідея доконати перевтомлених дітей могла прийти в голову тільки Ользі Петрівні, – «сподвижнику і новатору педагогічної ниви», – так про неї пишуть у місцевих газетах і розповідають у випусках телевізійних новин. Щоб перерахувати всі її звання та заслуги – не вистачить сторінки учнівського зошита.

– Більшості з вас – тринадцять років, – почала вона урочисто, наче з трибуни. – Я вам скажу, що це не просто вік, а точка відліку напрочуд дивного й цікавого в житті кожної людини періоду – підліткового. Він оспіваний поетами, про нього написані романи й повісті. О цій порі ви непомітно залишаєте країну дитинства, робите перші кроки у світ юності. Бентежна, загадкова мить!.. Вона назавжди лишається світлим спогадом у житті кожної людини. То ж опишіть його, поділіться враженнями, спостереженнями, мріями... – пояснювала

вчителька, безуважно поправляючи вказівним пальцем окуляри зі здоровезними, як супутникові антени, лінзами.

Голівка в неї маленька. Сама худорлява, як тростиночка. На голові не зачіска, а некошений газон наприкінці літа. Цю химерну ікебану, яка за об'ємом більша за голову, доповнюють окуляри – на півобличчя, їй-богу! Тож коли вам раптово доведеться зустрітися з Ольгою Петрівною в шкільних коридорах, то перше, що спаде на думку: перед вами бідолашний гуманоїд, який заблукав в українській школі. Ну, скажіть, як тут не притулити «сподвижнику і новатору педагогічної ниви» таке прізвисько, як Гуманоїд?! Отож.

Творче завдання нас з Андрієм роздратувало вкрай. І ми вирішили трішки вгамувати педагогічну фантазію вчительки. Але як? Зненацька кинути їй до ніг петарду?! Вилити три літри клею «Момент» в сумку з учнівськими зошитами? Відсилати з інтернетівського сайту есемески з інтимно-еротичними віршами? За допомогою фотошопу притулити їй сірникову голівоньку на плечі топ-моделі в бікіні й почепити це фото біля розкладу занять? Ще можна зателефонувати в канцелярію і, відрекомендувавшись сусідом Ольги Петрівни, схвильовано сповістити, що з вікон її квартири валить сизий дим...

Словом, у нашому арсеналі було безліч способів.

– А знаєш що? Ми вчинимо, як справжні інтелектуали, – вже ввечері пролунав в мобілці бадьорий голос Андрія. – Напишемо всього лише три-п'ять коротеньких речень у творі. Серж, прикинь, як вона обламається?

– Куценький твір? Вигадав, чим здивувати!

– Ну ти й морозко! – зітхнув Андрій. – Гарзд. Обговоримо завтра в школі.

* * *

Це була не ідея, а бомба! Ми реготали до сліз, уявляючи, як здоровезні скельця окулярів Ольги Петрівни поповзуть на лоба, коли вона відкриє Андріїв зошит і прочитає:

*Дев'ятнадцятого травня дві тисячі дванадцятого року.
Твір на тему: «Мені тринадцятий минуло»*

«Тринадцять років – це вік, коли батьки починають тебе дратувати не менше за родичів, друзів та вчителів». (Продовження твору див. у зошиті учня 8-Б класу Сергія Приходька).

А щоб їй не довелося довго шукати мій зошит у купі інших, ми їх здамо один за одним.

*Дев'ятнадцятого травня дві тисячі дванадцятого року.
Продовження твору на тему «Мені тринадцятий минуло». (Продовження, початок див. у зошиті учня 8-Б класу Андрія Наріжного).*

«Тринадцять років – це вік, коли вперше в житті почуваш себе обдуреним на всі сто. Бо до тебе нарешті доходить, що в житті рідко коли спрацьовує «на відмінно» бодай хоч одне правило, яке вчителі втовкмачували тобі в голову. У цьому світі все навпаки: за улесливу брехню – хвалять, за правду – б'ють, перемагає не розум, а гроші. Через те частогусто спрацьовує закон бутерброда, що падає завжди маслом

донизу. Була б моя воля! З якою насолодою я поставив би колінами на гречку усіх брехунів, які вчать нас у школі тому, чого ніколи не буде в житті».

* * *

Скажу чесно, цього року Гуманоїд своїм новаторством dokonala. Ось іще приклад оригінального педагогічного пошуку: «Діти, уважно послухайте домашнє завдання. Вдома сядьте за письмовим столом, заспокойтеся, відімкніть увагу від усіх клопотів, закрийте очі й уявіть себе класиком української літератури: Шевченком, Коцюбинським, Франком. Ким забажаєте. Виберіть за власним уподобанням твір улюбленого письменника й напишіть продовження. Хоча б на дві сторінки», – захоплено рекла Ольга Петрівна.

Наступного дня усі ми ходили по школі з гордо піднятими головами, вдаючи з себе відомих літераторів, і намагалися вловити момент, коли коридором йшла Ольга Петрівна. Тоді хтось мерщій хапав за руку першого-ліпшого й тягнув до одного з портретів українських письменників, що прикрашали стіни шкільного коридору, й виголошував: «Будьмо знайомі! Я – Степан Васильченко. Як?! Ви ще й досі не прочитали продовження мого «Басурмена»?

* * *

Отже, ми здали зошити з написаними творами й стали нетерпляче очікувати на вибух атомної бомби. Бо єдине, що бездоганно вмiла робити Ольга Петрівна як відмінник народної освіти, так це здійсмати галас. Та сталося не так, як гадалося.